

Бързо вървѣха тѣ надолу.

Въ туй врѣме дойде на брѣга жена съ една кофа, гребна вода, взема и нашата капчица. Тя прѣсна съ нея едно платно, което бѣше прострѣно за бѣлене. Слънцето нагрѣ платното и капчицата се прѣвърна въ малко мѣхурче.

Тя се понесе пакъ по волята на вѣтъра. Много странноува тя. Подъ себе си тя видѣ една голѣма, бѣла равнина. Това бѣше Русия. Тя бѣше покрита съ снѣгъ, защото тукъ бѣше сѣверъ и бѣше студено.

На капчицата стана студено, и тя почна да замръзва. Съ нея стана чудно прѣвръщане. Тя стана бѣла, блѣскава, сребърна звѣздичка, красива и лека. Хиляди такива снѣжинки се носѣха съ нея изъ въздуха и падаха върху бѣлата равнина, а хората казваха: — Снѣгъ вали.

Като меко одеяло покриха тѣ земята, горитѣ и полята. Подухна студенъ вѣтъръ и нашата капчица заспа дългъ сънь. Слънцето грѣеше съ ясни, но хладни лъчи върху бѣлитѣ снѣжинки и тѣ блестѣха като скъпоцѣнни камъни.

Шестъ мѣсеца лежа капчицата вцѣпенена, но малко по малко слънцето почна да се вдига по-високо и да я стопля. Духна топлиятъ пролѣтенъ вѣтъръ.

— Ставайте, сънливки, и се гласете за пжтъ, — завика слънцето на сребриститѣ снѣжинки.

Тѣ затрепгѣха и, нагрѣти отъ топлото слънце, станаха водни капчици, съединиха се и съ шумъ и веселие потекоха надолу.

— Здравѣйте, сестрици, — викаха отъ всички страни капчици и се сливаха съ тѣхъ. Капчицитѣ ставаха все повече и повече. Ето насрѣщу имъ се показа мжтната рѣчица. Нашата капчица първа скочи въ нея и се понесе срѣдъ поля и гори, прѣзъ градове и села.

Земята се изгуби около тѣхъ. Тѣ видѣха насрѣща си синитѣ солени води на морето. Съ радостенъ шумъ срѣщаше то своитѣ дѣца. Нашата капчица се почувствува пакъ у дома си.

Щастлива, капчицата се намѣри въ прѣгръдкитѣ на своитѣ сестрици, на които тя дълго разказва за чудесата, които видѣ по свѣта.

Прѣвелъ Хр. Танановъ